

Berounka 4. - 5. června 2011

Účast: Vilda a Věra s Natálkou a Štěpánem, Pavel a Helča s Pavlínkou

Sobota 4. června 2011 (Hýskov – Karlštejn; 13,5 km): Původně plánovanou řeku vybranou k splutí při již tradiční červnové víkendovce - Riu - jíž měla být Lužnice, jsme operativně nahradili Berounkou - zejména z toho důvodu, že jsme z Prahy vyrazili až v sobotu ráno a blízkost Berounky nám umožnila vše zvládnout v časové pohodě.

Z Prahy jsme vyjeli ráno mezi osmou a devátou, to podle toho, kdo odkud vyjížděl. Drobnou komplikaci zaznamenali při příjezdu do Karlštejna Pavel a Helča s Pájou, neboť zvolili příjezd shora od Mořiny. Jenomže tato cesta je mezi devátou a sedmnáctou hodinou uzavřena, takže se museli kus vrátit a přijet přes Třebáň.

V kempu v Karlštejně se tak kolem půl desáté setkali s Vildou a Věrou se Štěpánem a Natálkou, kteří sem dorazili chvíli před nimi. A tím se také uzavřela soupiska účastníků, protože letos se Ria účastnilo jen to nejsilnější vodácké jádro.

Postavili jsme stany a ubytovali se na prostorném placu, kde krom nás bylo jen několik málo stanů. Kemp byl velmi příjemný s anglickým trávníčkem, stíněný topoly a vybavený bufýtkem. „Tam nám bude večer dobře,“ hned nás napadlo.

Stejně jako na Jarní Sázavě nám i tentokrát počasí nadměru přálo. Panovaly doslova letní teploty blížící se třicítce a dokonce i voda v Berounce po dešti v uplynulém týdnu stoupla asi o dvacet centimetrů, takže šlo řeku splouvat naprosto v pohodě.

Po desáté hodině jsme auty přešli přes Beroun do Hýskova, kde jsme si naplánovali u jezu start dnešní trasy. Hned při příjezdu jsme spatřili stánek s nápoji a občerstvením, což potvrdilo, že místo bylo zvoleno velmi dobře.

Složili jsme loď a Vilda s Pavlem hned vyrazili na zpáteční cestu do Karlštejna. Čas měli dobrý, takže před odjezdem vlaku ve 12 hodin si stihli v kempu dát ještě pivko a klobásu. Půlhodinový přejezd vlakem s přestupem v Berouně také proběhl v naprosté pohodě, není-li počítán mírný šok z opravdu kvalitního cestování klimatizovanou moderní soupravou City Elephant. Přeci jen z trati Posázavského Pacifiku jsme zvyklí na (historicky) cennější vlaky.

Helča s Věrou mezitím počkaly s pivíčkem u stolku u stánku v Hýskově, zatímco děti pobíhaly kolem a Štěpán lovil u břehu do kelímku žraloky (asi dvoucentimetrové rybičky).

V půl jedné konečně přijeli Vilda s Pavlem, tak dali ještě jedno na žízeň a pak jsme konečně vypluli. Před námi byla jen třináct kilometrů dlouhá trasa, tak jsme se nikam nehonili a převážně se jen nechali unášet Berounkou spojeni v soulodí, přičemž jsme degustovali bohaté zásoby Hu-Hu.

A protože rtuť teploměru atakovala třicítku, brzy došlo i na koupání. Nejprve se do vody přímo z lodí vrhly děti, které záhy následovali Vilda a Pavel. Voda byla opravdu luxusně teplá a docela i hezky tekla. Trochu jsme pak řádili: Páju jsme nechali chvíli jet samotnou, ale spíš se jen točila dokola, Vilda s Natálkou převrátili loď i s Věrou, prostě jsme si to užívali.

Po nalodění se jsme dopádlovali k jedinému jezu na dnešní trase, jímž bylo vysoké monstrum v Berouně. Již dopoledne jsme se domlouvali, že bychom ho mohli jako kdysi zdolat náhonem ústícím do Litavky a poté zpět do Berounky, ale když jsme přijeli blíž, tak jsme zjistili, že náhon je uzavřený a probíhá v něm rekonstrukce.

U pravého břehu našťestí byla instalovaná dlouhá dřevěná šupna s mírnou levotočivou zatáčkou - úplný tobogán! S mírným drhnutím jsme se sklouzli a pak zase pokračovali dál.

Při průjezdu Berounem na obzoru potemněla obloha a během chvilky se k nám přiblížila letní bouřka. Měli jsme obrovské štěstí, že jsme zrovna proplouvali kolem restaurace U Štiky. V prvních kapkách jsme přirazili ke břehu a než jsme doběhli těch asi dvacet metrů do krytu velkých slunečníků a stříšky stánku, spustil se výživný přívalák. Věře by ale zmoknutí stejně ani moc nevadilo, protože při vylézání z lodi ztratila rovnováhu (asi byla dlouho na sluníčku :-)) a pěkně se vyválela v řece.

Provazce vody se valily shůry, v jednu chvíli je doprovodila i sprcha ledových krupek. Vilda s Pavlem postávající u stánku proto dali raději k pivku i rum a pokecali přitom s výčepákem. Helča s dětmi se později přesunula na zastřešenou terasu přilehlé restaurace, kde si dali oběd. Porce dostali jak pro horníky, takže se po Páje najedl později i Pavel a i Štěpánovi s Natálkou lezl jejich řízek a hromada hranolek div ne z uší.

Dojedly jsme a dopili, a protože déšť mezitím ustal a znovu se udělalo krásně, vydali jsme se znovu na plavbu. Ujeli jsme asi jen pět kilometrů, bylo po čtvrté hodině a koupáním a obědem jsme se docela zdrželi, ale vůbec nebylo třeba nějak spěchat. Obstarala to za nás Berounka. Po dešti stoupla o dalších deset centimetrů, takže jsme se krásně vezli na vlně. Spojení v soulodí jsme jen žasli nad tím, jakou rychlost zde nabrala. To byla doslova paráda!

A tak jsme dopíjeli Hu-Hu a kochali se pohledem na úžasné vápencové skály na březích. Tři kilometry před Karlštejnem jsme pak ještě zastavili v Srbsku, kde jsme si na zahrádce hotelu U Berounky dali pivko a procitnuvší Věra i jídlo.

Závěrečný úsek by měl být teoreticky nezajímavý, možná proto nám ho zpestřili Vilda se Štěpánem, kteří se cvakli na voleji. V osm hodin jsme dopluli k tábořišti a již z dálky sledovali dva horkovzdušné balóny, které po startu z nedaleké louky zrovna stoupaly k nebesům na vyhlídkový let. Věra pak ještě, když z břehu pomáhala při přistání Pavlovi s Pájou, se usadila do kopřiv - dneska na ní zemská přitažlivost zjevně působila nebyvalou měrou.

Večer jsme nejprve v klidu poseděli u stanů a poté se ještě přesunuli do bufýtku. Když zde zavřeli, donesli jsme si svoje pivko a ještě vymýšleli nějaké ‚šou‘ na Lucčinu a Davidovu svatbu konající se o čtrnáct dnů později. Báseň jsme raději nechali na nedělní dopoledne - nějak se nám během dne zatavily mozkové závity. Helča s Vildou pak alespoň probrali energetickou koncepci, při níž zbourali nebo naopak rozšířili všechny možné druhy elektráren. Do toho od řeky kuňkaly žáby, noc (pod Karlštejnem) byla krásně teplá a tak se nám dobře spalo...

Neděle 5. června 2011 (Karlštejn – Řevnice; 6,6 km): Ráno to vypadalo, že dnes nebude takové vedro jako v sobotu, ale bylo to jen zdání. Sice trochu váł vítr, ale nakonec bylo zase letní počasí.

V klidu jsme se nasnídali, na druhý pokus dali dohromady báseň pro Lucku a Davida a pak ve stínu topolů sbalili stany a bagáž. Domluvili jsme se na tom, že vyplujeme a Vilda s Pavlem se sem po ukončení plavby vrátí vlakem pro auta.

A tak jsme se v jedenáct hodin zase vydali na řeku. Tento úsek byl pro nás prvosjezdem, protože dál než do Karlštejna jsme ještě nikdy nedopluli. Minuli jsme Karlštejn vykukující svojí věží zpoza kopce a brzy dorazili k jezu **Klučice**, který jsme sklouzli po spádové desce. Při jeho obhlídce ze břehu jsme zjistili, že Zdeněk Šmíd ve vodáckém nebi by mohl svůj slavný pojem „rudý břichouš“ doplnit o novinku: „rudý prdelouš v tangách“. Jeden takový se totiž vyhříval na betonové hraně jezu. Voda byla před jezem docela špinavá, ale pod ním se v proudu pročistila, tak se děti hned vykoupaly.

Další plavba už nebyla moc zajímavá. Berounka sice docela tekla, ale na širokých a dlouhých volejích před jezy nám pádlování ztěžoval nepříjemný protivítr, který dokonce vytvářel drobné vlnky pleskající nám o dna odlehčených špicí. Jen Vilda se nechal ležíc zmožený na háčku vézt Štěpánem, který ho zato protáhl vrbičkami. Ještě jsme sklouzli v lomu spádové

desky [jez v Zadní Třebáni](#) a pak dopiglovali do Řevnice. Zde již jsme to ale po půl druhé zabalili a vytáhli lodě na levý břeh. Vilda a Pavel pak sjeli vlakem pro auta. Přejezd auty do Řevnice jim zkomplikovala středověká oslava s královským průvodem mezi Třebání a Karlštejnem a stavební uzavírka silnice u Řevnice, díky nimž museli jet složitě a dlouze delší cestou.

Nakonec jsme vynechali i původně zvažovaný oběd v hospůdce a po naložení lodí vyrazili rovnou do Prahy.